

בש"פ 492/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 492/16

כבוד השופט י' עמית
פלוני

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על מעצר עד תום הליכים - תיק מ"ת
5673-09-15 בבית המשפט המחוזי מרכז לוד

(24.01.2016)

י"ד בשבט התשע"ו

תאריך הישיבה:

עו"ד דן גרובס
עו"ד יעל שרף

בשם המבקש:
בשם המשיבה:

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט מ' ברק-נבו) מיום 31.12.2015 במ"ת 5673-09-15, בגדרה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

1. נגד העורר, יליד 1.5.1997, ונאשם נוסף (להלן: הנאשם הנוסף) הוגש ביום 04.09.2015 כתב אישום המייחס להם עבירות של שוד מזוין בחבורה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) וקשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

על פי הנטען בכתב האישום, הנאשמים וחברם הקטין (להלן: הקטין) קשרו קשר לשדוד מכשיר טלפון נייד. ביום 29.8.2015 בסביבות השעה 06:30, פגש העורר בעודו בגילופין את המתלונן ליד מרכז מסחרי בראשון לציון, כשהמתלונן משוחח עם שתי חברותיו. העורר ביקש לשוחח עם המתלונן, והשניים התרחקו לסמטה בצד הדרך. העורר ביקש מהמתלונן להראות לו את הנייד שהחזיק בידו, והלה סירב והכניסו לכיס מכנסיו. בהתאם לקשר, בעודם משוחחים, התקרבו הנאשם הנוסף והקטין לעברם, גם הם בגילופין. או אז, העורר אחז בחוזקה את המתלונן בצווארו וגרם לו לשבריר שנייה של עילפון, והקטין הוציא את המכשיר הנייד מכיס מכנסיו של המתלונן. מיד לאחר מכן נמלטו השלושה

עמוד 1

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים בטענה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה, ובין היתר: סרטון מצלמות האבטחה במרכז המסחרי שתיעדו את העורר והמתלונן הולכים לאותו כיוון, והנאשם הנוסף והקטין הולכים בעקבותיהם לאחר דקה; דו"ח הפעולה של שוטרים שהגיעו לעצור את הנאשם הנוסף יום לאחר האירוע, ומצאו מתחת לכרית מיטתו את המכשיר הגנוב של המתלונן; מסדר זיהוי, בו זיהה המתלונן את העורר ואת הקטין; הודעתה של חברתו של המתלונן המכירה את העורר וזיהתה אותו כמי שביקש מהמתלונן לשוחח עמו, וגם מכירה את הקטין וזיהתה את הנאשם הנוסף ותיארה ששניהם שהו במקום באופן חשוד. העדה לא ראתה את השוד עצמו אך פגשה את המתלונן מיד לאחריו כשהוא בוכה; תחילה, כל הנאשמים הכחישו את מעורבותם, אך לאחר שהוצגו בפניהם סרטוני מצלמות האבטחה, הודה הקטין במעורבותו ובמעורבותם של העורר ושל הנאשם הנוסף. כנגד העורר עומדת הרשעה קודמת ב-13 עבירות אלימות ורכוש, בגין גזר עליו בית המשפט לנוער 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי בן 6 חודשים וכן התחייבות להימנע מעבירה בסך 5,000 ₪. עוד נטען כי כנגד העורר והמשיבים קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, בגין מסוכנותם הנלמדת מנסיבות האירוע ועברו הפלילי.

3. בדיון שהתקיים בבית משפט קמא, הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. ביום 26.10.2015 הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של העורר שלא בא בהמלצה לשחרר את העורר לחלופת מעצר. זאת, נוכח סיכון גבוה להפרת תנאים ולהתנהגות אלימה חוזרת, ובהיעדר חלופה מתאימה. ביום 9.11.2015 הוגש תסקיר משלים, בו נכתב כי לעורר קושי בקבלת סמכות והצבת גבולות, והוא מתקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהיעזר בהזדמנויות שהוצעו. עוד צוין כי החלופה שהוצעה בבית הוריו או בבית אחותו אינה מתאימה, ואלו אינם מהווים עבורו דמויות סמכותיות או ממתנות.

בית המשפט ציין בהחלטתו מיום 3.12.2015, שניתנה בתום הדיון בעניינו של העורר כי נסיבות המקרה - גילו של העורר; העובדה שנאשם אחר שוחרר למעצר בית; וזיכוי מתיק אחר לאחר שישב שמונה חודשים במעצר - מצדיקות שחרור לחלופת מעצר, לו הייתה בנמצא חלופה מתאימה. אולם, נוכח האמור בתסקירי שירות המבחן ובהיעדר חלופה נאותה, אין מקום להורות על שחררו.

על כך נסב הערר שבפניי.

4. העורר טוען כי החלטתו של בית משפט קמא מלמדת על נכונות לשחררו, וכי שגה בית המשפט כשהוא לא נתן משקל ראוי להשפעת זיכוי הקודם של העורר על מפקחיו המוצעים. לטענתו, מטבע הדברים, אפיזודת הזיכוי לאחר מעצר ממושך משליכה על מידת האמון של בני משפחתו של העורר במערכת, ושומה היה על בית המשפט לקחת "כוויה" זו בחשבון בבואו לבחון את חלופת המעצר בבית הוריו או בבית אחותו של העורר. כן הצביע העורר על כך שבשעתו שהה בחלופת מעצר בבית הוריו ולא הפר את תנאי המעצר, ולכך יש להוסיף כי שני הנאשמים האחרים כבר שוחררו לחלופת מעצר. עוד טען העורר, כי יש ליתן משקל של ממש לאיזוק האלקטרוני, שיעילותו רבה ומוכחת, מה שמקשה את החשש ממסוכנותו הנטענת של העורר.

5. לעורר עבר פלילי של ממש, הכולל 13 עבירות שנצברו לחובתו בין השנים 2011-2013, עודנו קטין, לרבות

עבירות אלימות ורכוש. רשימת העבירות כוללת גם שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, הנסבות על הפרת חלופות מעצר, אף בתקופה בה שהה במעון נעול. מהתסקיר בעניינו של העורר עולה כי בכל מסגרת טיפולית בה שהה, הוא התנהג באופן בעייתי וחסר גבולות והתקשה לעמוד בתנאי המסגרת. בגין כל העבירות שביצע, נדון העורר ל-6 חודשי עבודות שירות, אך גם בכך לא עמד העורר, ולבסוף ריצה חלק מהעונש בין כתלי בית הכלא.

להתנהגות הבעייתית של העורר, יש להוסיף את בעיית השכרות, בהינתן כי מעשה השוד שבפנינו בוצע עודנו בגילופין. שני הנאשמים האחרים שפעלו עם העורר בצוותא חדא, הם קטינים, כך שיש לראות את העורר כדומיננטי ביניהם. התסקירים בעניינו של העורר שליליים, והוא מתואר כמי שמתקשה לחבר בין סיבה לתוצאה ולהבין את חומרת מעשיו. לאור כל זאת, החלופה בבית הוריו או אחותו, גם באיזוק אלקטרוני, אין בה כדי לאיין או להפחית באופן משמעותי את מסוכנותו של העורר.

ועל אף כל זאת, בית משפט קמא לא סגר את הדלת בפני העורר ואף אני לא אעשה כן. ככל שתוצע חלופה של ממש, יתאפשר לעורר לפנות בבקשה לעיון חוזר.

6. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ד בשבט התשע"ו (24.1.2016).

ש ו פ ט